

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Pretništvo in upravištvo: Kolodvorske ulice števil 15. — Zurednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — **Inserati:** Šeststopenjska petiti-vrata 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — **Volja za Ljubljano v upravištvo:** za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatelj na dom volja mesečno 9 kr. več. **Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 3 gld. 50 kr. in za jeden mesec 86 kr.**

Štev. 216.

V Ljubljani v sredo, 23. septembra 1885.

Tečaj II.

Dogodki v Bolgarski.

Čudne, pomenljive so vesti, ki so zadnje dni tako nepričakovano vznemirile Evropo. Na jedni strani vzbudile so nejevoljo in grajo previdnih diplomatov, ki menijo, da je obstanek „bolnega moža“ neobhodna potreba našemu kontinentu; na drugi strani pa so dogodki v Bolgarski našli živ odmev in odločne simpatije. Posebno slovanski narodi sledé z velikim zanimanjem razvitku naj-novejše revolucije, ki se je tako nenadoma, tako redno vršila doli na Balkanu. Narod bolgarski, ki je stoletja in stoletja nosil težki jarem turškega gospodarstva, stopil je na noge in nepopisno navdušenje zavladało je po poljanah bolgarske zemlje. Ljudstvo južne in severne Bolgarije zbira se navdušeno krog kneza Aleksandra in od vseh strani dohajajo brzjavljivi v kneževu stolico, da so Bolgari pripravljene žrtvovati blago in življenje za svobodno Bolgarijo. Čini, ki spominajo na rimska in grška patrijotična dela, vrše se po deželi. Navdušenje nima konca in kraja. Ves narod je na nogah ter prisega zvestobo in udanost novi uredbi. Vojaštvo se brati z ljudstvom, ki z nepopisnim veseljem sprejema kneza in ga vodi v Plovdiv, kjer je še pred par dnevi vladal gubernér visoke porte in vzkazoval turški vojaški poveljnik. Sedaj sedita oba pod ključem in provizorična vlada zasedla je njuni mesti.

Dr. Stransky, bivši načelnik pravosodnega oddelka odstranjene vlade, prevzel je začasno vodstvo ostale provincije. Sodrugi njegovi poklicali so na pomoč severne Bolgare in s čudovito hitrostjo slušal je knez Aleksander pozivu zatiranega na-

roda. „Zedinjena Bolgarska“ je parola, ki odmeva od Balkana in od vseh strani vro prostovoljci in orožniki skupaj ter ponujajo vladi svoje roke. Stari branitelji Šipkine soteske prijeli so za meč ter čakajo, da jih pokliče domovina v boj zoper turško gospodarstvo, ako bi ga jim iz Štambula zopet hoteli uriniti. . . .

Ko človek opazuje to navdušenje, ki ogreva sedaj srca bolgarskega naroda, posili se mu nehoté misel, kaj pač poretó k najnovejšim dogodkom evropske velevlasti. One so bile zbrane v Berlinu krog zelene mize in so odločevale usodo slovanskih narodov na balkanskem poluotoku. Pogodba v St. Stefano našla je povsodi nasprotja in Ruska udala se je mnenju družih velesil, da se bolgarska loči v dva dela. Severna naj dobí svojega kneza, južna pa naj ostane nekako samostojna turška „drajna“. Tako so ukrenile velesile pod predsedništvom nemškega kancelarja — a sedaj je nagloma palo skup, kar so zidali previdni diplomatje v stolici nemškega cesarstva. Bolgarski narod napravil je črto čez račun in ustvaril dovršene dogodbe, ki so na vsak način največjega političnega pomena. Bližnji dnevi uže bodo odločili, na kako stališče da se bodo postavile evropske velesile, kako se bodo obnašale proti najnovejšemu prevratu slovesnih berlinskih sklepov. Poročila, ki nam dohajajo iz nemških virov, se ne glasé posebno simpatično za bolgarski narod in težnje njegove. Naglašá se absolutna veljava berlinske konference in potreba, da se vpelje stari *status quo*, ako noče Evropa, da ne zgubé njene pogodbe vse veljave. Nekateri listi celo menijo, da bi znalo domoljubno početje kneza Aleksandra

imeti posledice, ki bi onemogočile prestol njegov. Preveč se je pregrešil zoper mednarodno pravo, predaleč dal se je zapeljati; korak, ki ga je storil, omajal bode njegovo vlado, vzela mu žezlo iz rok. Tudi oficijozni list petrograške vlade govori jako rezervirano ter pravi med drugim: „Vsled predrzno premišljene in spretno izpeljane zarote pala je vlada v vzhodni Rumeliji. V tem važnem trenutku imamo samo jedno opazko: Vsled velike važnosti slučaja se nam zdi umestno, opozoriti na to, da je politična organizacija, katero je ravno kar preobrnila mirna revolucija v Plovdivu, delo berlinskega kongresa, to je, evropskih velesil. Teh dolžnost je torej, da ukrenijo primerna premišljevanja.“ Tako govori uradni list, drugi vplivni časopisi pa se ne javljajo tako rezervirano. Vsi so prepričani, da je združenje vzhodne Rumelije z Bolgarsko neizogibljiva posledica političnega položaja na balkanskem poluotoku, vsi so veseli najnovejših dogodkov. Vender so nekateri v skrbeh, kaka bode prihodnost mlade Bolgarske. „Novi Čas“ meni, da si Turčija le s tem zamore podaljšati svojo eksistenco v Evropi, ako se udá željam Ruske, balkanskih držav in avstrijskim težnjam. „Nemški List“ pravi, da je faktično združenje vzhodne Rumelije le čin pravic narodov, čeravno ima dežela zdatno število nebolgarskih prebivalcev.

Francoski časopisi v obče simpatizujejo z narodom, ki si hoče pridobiti svobodo svojo. Vsi so prepričani, da je situacija jako resna in da zamore nastati silni prevrat, ako se Turčija z orožjem namerava vstavljati novemu položaju.

Tudi angleški viri so tega mnenja, in vplivni glasovi svetujejo vladi, naj se ne meša v zadeve

Listek.

Prokleta!

(Roman Spisal Emilo Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Drugi dan zapu ti Blanche pristavo z lepo kočarico v roki. Mogla je biti po priliki deseta ura. Deklica ubere pot pod noge naravnost v Fremicourt. Šla je po poti preko travnikov, med topoli, vrbami in jelšami ob bregu. Ta pot je bila lepša nego ona na prašni cesti. Pa saj je bila vzpomlad; vse je zelenelo, šumelo, pelo, cvelo! In potem je bila deklica tukaj sama in lahko je sanjala. Tako sanjaje zagleda naenkrat mladega moža pred sabo; bil je to Leon! Ona iznenadena morda tudi vesela vikne. Mladenič pozdravi. Potem se ustavi oba drug poleg drugega. Blanche-i je srce silno bšlo.

„Vi ste iznenadeni, da me tu vidite, gospodičina“, spregovori Leon s tresočim glasom. „Moram vam priznati, da sem se nádejal, da vas tu srečam. Pravil sem vam o svoji dobri zvezdi. Vidite, ona me tako gotovo vodi, kakor nekdanj svetel tri kralje: zvezda ta vodi me do vas!“ — „In

jaz sem tudi baš sedaj mislila na vas.“ — „Je li to res? Sem-li tako srečen, da sočuvstvujete z mano?“ — „Ali niste nesrečni? Ali naj torej ne mislim na vas?“ — „Kako dobri ste, gospodičina! Kako vredni, da se vas ljubi!“ reče mladenič, milo jo pogledavši. „In v istini vas tudi vse, vse ljubi! Zadosti je, da vas človek le pogleda, in vé, da imate angeljsko srce! Vi ste najlepša stvar božja ter imate tudi čudotvorno moč, da vse okolo sebe olepšujete! Vaš nasmehljaj podeluje celemu svetu miloto, vaše oko svetlobo, vaš glas harmonijo! O da, jaz sem bil nesrečen, malosrčen, izgubljen, brez cilja! A videl sem vas, in sedaj nisem več samotnen, imam pogum, moč, voljo in cilj: postati hočem srečen! — Midva se jedva poznavata, komaj sva par besedij med sabo spregovorila, in uže ste storili za-me toliko! . . . Blanche je vaše ime; jaz bi vas pa imenoval drugače: imenoval bi vas „vilo vesele nadeje“! . . . O, dovolite mi, da govorim! Odkar vas poznam, ne dvomim več, verjamem na Boga, kateri me ne zapusti, kakor ste mi dejali. On mi je vas poslal kot angelja varuha, v mojo srečo! Sreča! Ta je povsodi, kjer vi bivate: v zraku, ki ga dihate; na poti, po kateri hodite; v cvetlici, katero gledate!“ — Blanche je zrla s solznim očesom mladeniča, ki jo je bil prijel za

roko. A te solzé bile so solze veselja, in roke ni mu odtegnila!

„Ali ostanete dolgo v tem kraju?“ povprašá ga. — „Nikdar več nečem ostaviti tega kraja“, odgovori mladenič.

Deklica povese oči ter rahlo potegne svojo roko iz njegove.

„Ali greste v Fremicourt?“ povprašá mladenič. — „Da.“ — „Ali vas smem spremiti do konca travniške poti?“

Ona mu ni odgovorila; to je pomenilo: da! Nekoliko časa sta molcé korakala dalje drug poleg drugega. Zdela se je kakor bi se smehljale cvetlice, ko sta šla mimo njih.

„Ali imate sorodnike v Fremicourtu?“ povprašá mlada deklica naposled. — „Tam ne poznam nikogar. Slučaj, ali — ne! dobra moja zvezda me je vodila v Saint-Irun in potem v Fremicourt, kjer mi je bila sreča, da sem vas zopet videl. Kako krasna se mi zdi ta okolica, kako ljubka zelen teh travnikov, kako vzosite te goré! O, jaz bi nerad šel zopet odtod!“

Blanche se je smehljala hudomušno. „Parižanu postanejo naši kraji naposled vender le preveč enolični; ménite, da ne?“ — „Vi se šalite, gospodičina!“ — „Ali stanujete v Saint-Irunu?“ —

bolgarsko-turske. *Alca jacta est* — in sedaj naj odločijo narodi sami, kaka naj bode njihova usoda in bodočnost.

Za nas Avstrijce, kakor bližnje sosede, so dogodki v Plovdivu posebno važnega pomena. Dokler dolgo zahteve Bolgarov ne bodo nasprotovale našim interesom in prišle navskriž z avstrijsko politiko, tako dolgo bodo gotovo slovanski narodi te staroslavne habsburške monarhije simpatično gledali na gibanje bolgarsko. Želeli bodo, da se posreči prijateljskim velesilam najti kak modus, ki ne bode žalil sklepov berlinske konference, na drugi strani pa tudi ne preprečil tega, kar je vstvarilo narodno navdušenje bolgarskih sinov.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Včeraj otvorili sta se obe zbornici državnega zbora. Otvorenje poslanske zbornice zvršilo se je po navadnih običajih; starostnim predsednikom bil je postavljen prijor Avgustincev v Česki Lipi, pater Kajetan Posselt, vedno udan pristaš nemško-liberalne stranke. Ko so poslanci odložili obljube ter se določili štirje perovodje, naznanil je starostni predsednik, da Nj. c. in kr. veličanstvo slovesno otvori državni zbor dne 26. t. m. ob 12. uri. — Desnica je blizu vsa v isti sestavi, kakor je bila prej, levica pa je razkosana v dva kluba, v „nemško-avstrijski klub“ in „nemški klub“. Nekaj gospodov, sicer jih niti pol stotine ni, čutili so potrebo odvreči „avstrijski“ ter so postali samo nemški. Kaj je njih smer, ni težko uganiti. Da je za zjedinjeno levico uže grob skopan, smo uže povedali.

Kaj porekó evropske velevlasti k najnovejšim dogodkom na jugu, so li vedele o tem vstanku uže prej? na to vprašanje odgovarja se v „Pol. Corr.“ v dopisu iz Petrograda tako-le: „Ruski vladni krogi odločno zanikavajo, da bi se bili najnovejši dogodki v vzhodni Rumeliji izvršili na voljo in ob vedenji ruskega kabineta; postopanje v Sređci in Plovdivu se odločno graja. Knez Aleksander ni storil tega koraka samo brez dovoljenja, on se tudi ne sme nadejati, da bi carske velesile odobravale njegovo počenjanje; on dela po lastnem nagibu in na lastno odgovornost. Med kabineti so se pričela dogovarjanja v tej zadevi, in gotovo bodo soglasni v tem, kako se jim je obnašati.“

Tuje dežele.

Velevažno vest razširil je brzozjav včeraj iz Belgrada po svetu: Srbski kralj zaukazal je mobilizacijo. Poročilo to je silno kratko in prav nič ne omenja, čemu ta mobilizacija; hoče li Srbija samo varovati svoje meje, ali se postaviti Bolgarom nasproti, ker bi bila ljubosumna na preveliko

Bolgarijo, ali pa se hoče zjedinjeno z Bolgari biti proti Turkom ter si pridobiti od Turčije še nekaj ozemlja. To so dnevna vprašanja, na katera pa se zdaj nikakor niti približno odgovoriti ne more.

Upor v vzhodni Rumeliji, kateri je tako nepričakovano iznenadil vso Evropo, razvija se vedno bolj, a po polnem mirno, niti najmanjši nered se še ni vršil v deželi. V Bolgariji vlada veliko navdušenje, ves na od je voljan prijeti za orožje ter se boriti proti Turkom, ko prideró čez meje vzhodne Rumelije. Vsa Bolgarija se oborožuje; iz Rusije pa se poroča, da se odtod podá nekaj prostovoljcev borit se za svobodo Bolgarov v vzhodni Rumeliji. Kako se bodo vlasti obnašale nasproti dogodkom na jugu, zdaj še ni nič znano.

Grški finančni minister sestavlja zdaj proračun za 1886. leto ter skuša kolikor možno povišati državne dohodke, troške pa znižati za 72 milijonov. Grška je pač vedno v denarnih zadregah. — Kako se bode Grčija obnašala nasproti rumeljskim dogodkom, ni še znano. Vlada se je samo izjavila, da hoče, naj ostane zdanji položaj, če bi se pa ta spremenil, potem bode ona slušala narodovo voljo ter pričela oboroževanje.

Dopisi.

Iz Št. Vida pri Brdu, dne 19. septembra. Obrtno zadrugo za sodnijski okraj brdski smo si ustanovili minolo nedeljo. Uže delj časa so se delale priprave, da se v smislu zakona z dne 15. marcija 1885. l. ustanové obrtne zadruge in obrtniki jih niso s posebnim veseljem pričakovali. Govorilo se je, da nam bodo naložile novih bremen in raznih sitnosti. Minolo nedeljo pa se je vse to v najlepšem redu in povoljno rešilo.

Zbralo se je v g. Škofičevi gostilni pod košatim orehom blizu tri sto obrtnikov, obrtnih gospodarjev in podjetnikov. Prav zanimiva družba je bila. Poleg malih obrtnikov in rokodelcev, katerim se je na obrazu poznalo, da imajo domá preveč zdravih zob, katerim ni kos kruha nikdar prevelik, stali so dobro rejeni oblastni možje — gostilničarji iz Posavja ali izza velike ceste.

Načelnikom zadruge je bil jednoglasno izbran gosp. Janko Kersnik, član obrtniške in trgovinske zbornice, posestnik žage in mlina, njegovim namestnikom pa veletržec z vinom in posestnik mlina v Kertini. V odbor pa so bili izvoljeni *per acclamationem* gg.: Vinko Januš, voz. podjetnik iz Vira; France Cerer, posestnik žage v Blagovici, in gostilničar Jurij Škofic v Št. Vidu.

Pravila so se sprejela v priporočanem načrtu, le tu in tam se je kaj spremenilo, na pr. da ti obrtniki, ki so z današnjim dnem vstopili v zadrugo, ne plačajo nobene vstopnine, kdor bode na novo vstopil, plačal bode pa kot vstopnino polo-

sem, da ne bota zahtevala o mojem snubaku toliko bogastva, pač pa blago, milo srce! Saj ona dva me imata tako rada, in izvestno bota mi želela pred vsem le srečo!“ — „Stari Mardoche mi je pravil, da vas je uže mnogo brezivspešno snubilo.“ — „To je res,“ reče deklica nasmehljavši se; „a to je bilo le zato, ker nisem nobenega snubaka ljubila. Zdaj pa. . .“

Leon je bil ves srečen! „O hvala, hvala!“ jekne veselo. „Smem se li torej nadejati?“ — „Ali me niste krstili „vilo vesele nadeje?“ — „O, vi mi odpirate nebesa! . . . Le tri leta mi je treba pridno delati, da donim dobro službo ter vas bodem vreden. Tri leta so res dolga. . .“ — „Jaz bodem čakala,“ reče ona.

Mladenič je obsipljal njeno roko s poljubi. „V osmih dneh bodem v Parizu in pričnem delati, da izvršim svoje studije.“ — „Danes zvečer hočem svojemu očetu in botru o vas povedati, in jutre, nadejam se, smeli bote uže priti na seuilonsko pristavo, da se tam predstavite.“ — „Kako naj to izvem?“ — „O poludne vam bode to povedal Mardoche na onem mestu, „kjer ste včeraj z njim govorili.“

Prišla sta bila na kraj travniške poti. Roko gorko si stisnivši razideta se.

vico jednoletne pridobarine, oziroma polovico tega, kar plačuje na leto od točenja žganja. To poslednje se nam posebno dopada, mogoče, da se bode s tem kedo ostrušil odpirati novo žganjarsko pivnico.

Na to je na občno zahtevanje gosp. zadrugi načelnik v daljšem govoru razlagal pomen nove obrtniške postave in posebno namen ravnokar ustanovljene zadruge in njeno bodoče delovanje, ter končal s željo, naj bi nova zadruga ne bila obrtnikom breme, temveč krepka pomoč in pribežališče vsacega, kdor bi iskal svéta in pomoči.

Daj Bog, da se uresniči!

Razne vesti.

— (Otrok zgorel.) Z Dunaja se poroča: V soboto popoldne čuli so ljudje v Kluckyjevi ulici prihajati iz stanovanja delavca V. Zejda pretresujoče otroče javkanje. Ko so nekateri vsled tega vlomili vrata stanovanja, pokazal se jim je grozen prizor. Na postelji ležal je poldrugo leto stari otrok Ana Zejda, a postelja je na vseh straneh tlela in gost dim valil se je uže po sobi. Otrok dobil je po vsem životu hude opekline. Kakor se je pozvedelo, je najbrž otrokov oče zakrivil to nesrečo. Zažgal si je namreč pipo in potem šel je z doma pustivši otroka samega. Pri zažiganji pipe je baje pala iskra na posteljo in je tako nastal ogenj.

— (Milijonar in berač.) V San Franciscu umrl je pred kratkim v veliki bedi Johnny Skac, mož, ki je bil pred sedmimi leti še deseteri milijonar. Prišel je bil Skac še zelo mlad v Kalifornijo in se je izučil v opravilu telegraphista. Tedaj brzozjavljalo se je mnogo v zadevi srebrnih rudokopov v Kaliforniji in pri tem je Skac dobil natančen pogled v dotične razmere. Začel je spekulirati, nakupil si je nekaj akciij ondotnih rudokopnih podjetij in v kratkem imel je poprej ubožni Skac kake tri milijone na razpolaganje. S temi deloval je še naprej in je sročno prinesel do deseterega milijonarja. Odslej pa je šlo z njim grozno navzdol in sedaj je umrl kot berač brez vsega premoženja.

— (Zakaj se mačkam ušesa pristrižejo?) „Chronik von Friedland“ z leta 1744 pripoveduje, da je nek grajščak ondi dal vsem svojim podložnim kmetom ukaz, da imajo vsem mačkam pristriči ušesa, da ne bodo hodile za kuretnino in divjačino ter tako škodo delale. Nek „star opazovalec živalij“ izraza se gledé na ta ukaz tako-le: „Še danes je v več krajih navada, da se mačkam ušesa pristrižejo, in sicer s tem namenom, da bi se raji hiše držale. Jaz sem se tej metodi dolgo časa posmehoval, a po večletnem opazovanji prepričal sem se, da je res nekaj na tem in da take mačke nikdar za dolgo ne zapuste domú. Razlagam pa si to takó. Znano je, da se mačke jako vode bojé. Ako se jim ušesa pristrižejo, pada jim rosa in dež v uho in to jim je tako neprijetno, da se kmalu vrnejo zopet pod streho.“

19.

Blanche je nadaljevala svojo pot proti Fremicourt, do katerega je imela le še par korakov. Mladenič je gledal za njo, dokler ni izginila za prvimi vaškimi hišami.

Potem obrne svoj pogled hvaležno proti nebesom ter jo udari preko mosta naravnost proti Saint-Irunu.

Komaj je bil pa naredil kakih dvajset korakov, ko iz goščave pride na dan mož, ki mu stopi na pot. Bil je Rouvenat.

Njegovo obličje je bilo še resnejše, ostrejšje, žalostnejše nego li navadno. Pa iz njegovega pogleda je odsévala bolj bolest kakor jeza. Rouvenat, ustavivši se pred mladeničem, začuden se zgane.

„Spoznam vas, gospodine,“ prične govoriti. „Pretekli četrtek bili ste v Gray-u; ne-li?“ — „Da, bil sem tam.“ — „Ali me tudi spoznate?“ — „Ako se ne motim, onda ste boter gospodičini Blanche-i Mellierovi.“ — „Da, to sem v istini; boter sem deklici, s katero ste ravnokar besedili, idoč ž njo ob bregu reke. Videl sem vas od daleč; lebko bi bil vaš pogovor pretrgal; pa zdelo se mi je pravše, da vas tu počakam. Nečem, da Blanche vé, da sem vaju videl skupaj, in ona tudi

Domače stvari.

Tiskovna pravda „Slovenskega Naroda“.

V Ljubljani, 22. sept.

Pri večerajšnji obravnavi zaslišana je bila cela dolga vrsta še ostalih prič, katerih velika večina je imela izpovedavati proti gosp. Jonkotu, tožitelju „Slovenskega Naroda“. Večina po uredništvu „Slovenskega Naroda“ naznanjenih prič izpoveduje precej enako, dasi popolnoma soglasno in gotovo. Mnogo pripovedujejo priče v dokaz temu, da je gosp. Jonko „tiran“, ker je pretepal otroka svoje sestre, kateri je bil neubogljiv in pretepal hlapce svoje, kateri so bili v službi pri njem nad dvajset let in tudi po „pretepanju“ v službi ostali.

Nobena priča pa pri pretepanju ni bila očitna, vse vedo o tem povedati le po govorici. Priče menijo na dalje, da ni prav naravno, da je Jonko tako hitro obogatel. Čule so tudi, da gosp. Jonko ne vodi računov s svojimi strankami pravilno; kajti, pravijo priče, kolikor zaračuna, toliko se mu mora plačati, posamične zneske pa nikdar razvidno ne razvrsti in tako da jim Jonko preveč zaračuna, in sicer po trikrat: pri posojevanju, pri dajanju na račun in pri konečnem računu. Nekemu na kant prišlemu posestniku Migliču v Bovcu imelo se je prodati vse premakljivo blago. Gosp. Jonko je isto kupil in pustil vse, samo za njegov izdani denar pridržal si je pravico do na dražbi kupljenih krav in iste tudi zahteval in pravilno odpeljal. A dasi je imel pravico vzeti vse, pustil je razen krav vse kupljeno blago in celo krave je hotel proti plači vrniti, a vendar pravijo priče, da je tako rekoč odgnal druge kupovalce od dražbe, češ, da bodo on vse kupil in zeni nazaj povrnil, za isto ceno, za katero je on kupil, potem pa je vendar zahteval 400 gl. za kupljeno blago. Celo da se je Miglič, ko mu je bilo v jeseni prodano, po zimi obesil, ker je bil popolnoma ob premoženje prišel, šteje se gosp. Jonkotu po pričah „Slov. Naroda“ v greh.

V občini veljalo je vse, kakor nekatere priče pripovedujejo, kar je g. Jonko rekel. V veliko krivdo se mu šteje, da je napeljal v svoj vrt vodo in to je bilo le mogoče, ker so vsi odborniki pod njegovo oblastjo. A občinski odbor je vendar pravilno, da si le z enim glasom večine, sklenil, da se odpeljava vode g. Jonkotu na njegov vrt dovoli, dokler občinski zastop to dovoljenje ne prekliče. Priče izpovedavajo, da se je storil ta sklep le zaradi tega, ker je večina odbornikov gosp. Jonkotu dolžna, a vendar je bilo osem odbornikov, kateri so proti dovolitvi vode glasovali. Mnogo govorice je bilo tudi zaradi nekkih na račun občine prevzetih drv, pri katerih je tožitelj g. Jonko, kateri, kakor so izpovedale proti njemu priče, premore pol milijona, pridobil celih dva in dvajset goldinarjev. O kupovanju glasov pri volitvi Jonkote v deželni zbor goriški nobena priča ne ve natančno povedati, da je g. Jonko

nikdar ne sme izvedeti, kar vam sedaj hočem povedati.“

Mladenič je čutil, da mu srce bolešno bije; slutil je, da ga čaka nenadna nezgoda. — Nemirno pogleda Rouvenata. Ta pa nadaljuje: „Vaš obraz mi dopade. Čeprav sem le priprost mož, vendar dobro poznam oko, ki je odkrito in pošteno. In zatorej tudi ne morem verjeti, da ste prišli le-sim, da bi zapeljali nedolžnega otroka, malo našo Blanche-o!“ — „O, hvala vam lepa, gospod moj!“ klikne Leon ganen, „da ste to o meni verjeli, razžalili bi me bili do smrti!“ — „In zdaj; ali mi hočete odkritosrčno odgovorjati?“ — „Boter gospodičine Blanche-e ima pravico, da me izprašuje.“ — „Nu tedaj! Ali ljubite Blanche-o?“ povpraša Rouvenat osorno. — „Iz vse svoje duše jo ljubim!“ odgovori mladenič, ne da bi se obotavljal.

Rouvenat se zgane in obraz se mu zmrči. „Gorjé je več nego li sem mislil,“ déje. Potem pa dostavi z vidno plahoto: „In Blanche; ali vas ljubi?“

„Gospodičina Mellierova ni mi dala dovoljenja, da mestu nje odgovorjam,“ zavrne mladenič s tresočim glasom.

(Dalje prihodujič.)

dal denar, le njegovi agitatorji, to je njegovi dolžniki, so baje denar za to trošili in g. Jonko je zmagal proti kandidatu njemu nasprotne stranke. V tem tiru in okolo navedenih vprašanj se suče vsa obravnava. Pripovedovalo se je mnogo nevažnega in k obravnavi nespadajočega. Proti 8. uri zvečer bile so priče večinoma uže zaslišane. Danes se zasliši, kakor je zastopnik tožitelja predlagal, tudi g. Jonko sam kot priče, pod prisego; temu predlogu pa je zastopnik zatoženega urednika g. Ivana Železnikarja, g. dr. Hrašovec, ugovarjal prav odločno. Dopoludne se obravnava sklene in stavijo se potem popoldne porotnikom po sodišču vprašanja, ter se izreče razsodba.

— (Nj. veličanstvo cesarica) peljala se bode, potujoča iz Gödöllö v Trst, dné 4. ali 5. oktobra skozi Ljubljano. Na gradu Miramare ostane visoka gospa le kratek čas. Cesarska jahta „Miramare“ bode odpeljala visoko gospo na morje, na daljše potovanje. Najprej namerava baje obiskati pristanišče v Kotoru in potem Krk. V Krku baje ostane delj časa. Potem se bode potovanje nadaljevalo v Atene. Cesarica potovala bode nepoznana. Vse potovanje trajalo bode tri tedne, tako da se cesarica proti koncu oktobra zopet vrne v Gödöllö. Če se tega potovanja po morji udeleži tudi gospa nadvojvodica Valerija, ni še za gotovo določeno.

— („Slovenski Narod“) nas večeraj zopet na dveh krajih prijema. Najprvo napada nas, ne vemo koliko pot uže, zaradi članka „Zagreb in Ljubljana“, katerega smo bili deloma iz „Resnih Glasov“ posneli. Mi smo uže jedenkrat povedali, s katerimi točkami članka se ujemo in ne zdi se nam k tej izjavi še kaj pristaviti. Dalje naj gospodje v tem oziru polemizujejo z „Resnimi Glasovi“. — A kar se tiče mestne šole, spuščamo se radi v še daljno razpravo. Naj „Narodovi“ gospodje trdijo, kolikor hočejo, da tulimo v rog „N. freie Presse“, takim neslanostim ne verjame nikdo. Mi nikdar nismo trdili, „da se nemška ljudska šola ustanoviti in zakladati mora, če je taka šola potrebna, ali pa tudi če ni.“ Mi smo temveč le vedno poudarjali, da je ustanovitev javne nemške šole z azirom na število nemških za šolo godnih otrok v Ljubljani postavno utemeljena in da zavisi od vzdrževanja te šole tudi odstranitev utrakvističnega pouka na vseh drugih mestnih ljudskih šolah. „Slov. Narod“ naj pač po svoje pojasnjuje zakonito neizogibno potrebo javne nemške ljudske šole v Ljubljani, in o njej, kar pač ob njegovi lahkomišelnosti ni drugače možno, dela svoje bedaste opazke, faktum je, da obstojijo zakoniti pogoji za njeno potrebo in nje daljni obstanek, in da se to mora jemati v poštev.

Če le bi bilo to vse resnično, kar blebeče „Slov. Narod“! Dva, oziroma štirje učenci da so danes v mestni nemški deški šoli! Kako je pač resnicoljubivo to glasilo „odločnejše stranke“! A s svojimi lažmi „Slov. Narod“ še ni nikoli nobenega proudarnega Slovenca presleplil! Danes je 18 učencev vpisanih v novi mestni nemški deški šoli, a ne samo 4, in če bi se ne bilo poskušalo, odvracati otrok od te šole, gotovo bi jih bilo danes, navzlic šoli nemškega „Schulvereina“ in drugim privatnim šolam v Ljubljani, dvojno število. Tudi ta okoliščina, da je v mestnih ljudskih šolah v Ljubljani treba plačevati šolnino, katera se ne terjá nikjer drugje na Kranjskem in tudi skoro v nobeni drugi deželi ne, ne pospešuje ravno obiska mestnih ljudskih šol, tem manj, ako se pomisli, da nemški „Schulverein“ v svoji šoli ne zahteva nikake šolnine.

In vendar koliko je taciš v Ljubljani, ki niti 4 ali 5 gl. na leto ne plačujejo lahko! To tedaj in pa kedo bi to verjel — slovenska agitacija podi mnoge v šolo nemškega „Schulvereina“. Mi ne proskribujemo a la „Slov. Narod“, ali če kedo želi vedeti, kako se agituje zoper nemško mestno šolo, a za „Schulvereinovo“, pripravljene smo mu to med štirimi očmi povedati. In to naj si nekedo zapomni! — A vsemu temu navzlic se ta šola ne opusti, ker bazira na zakoniti podlagi in ker so miroljubni meščani obeh narodnostij uže siti, neprestano poslušati na jedni strani tožbe o zatiranju Nemcev, na drugi strani o prikrajševanju pravic slovenskega prebivalstva v Ljubljani *Cuique suum* — Vsakemu svoje! Letos ima mestna nemška deška šola 18 učencev, prihodnje leto imela jih bode še jedenkrat

toliko, če ne več, in v šestih, oziroma osmih letih predpisanega šolskega obiska, videlo se bode ako je, potem ko se utrakvizem polagoma v tej dobi po vseh mestnih šolah po polnem odstrani, mestna nemška ljudska šola zakonito opravičena ali ne. Saj ne more nobeden pravičen človek nemškemu prebivalstvu ljubljanskemu, katero šteje skoro 6000 duš, odrekniti pravice do javne ljudske šole. Tako poželenje imajo le večji in manjši patroni „Slov. Naroda“, pred katerimi Bog obvaruj slovensko ljudstvo.

— (Notakino st.) Ker je pred kratkim nek tukajšnji časopis govoril o nekakem nadzorništvu, katerega si baje prilastujemo nad tukajšnjim časopisjem, hočemo se te naše misije takoj poslužiti. Znano je, da dobiva „Slov. Narod“ o vsaki bedastoči velikanske dopise in da prinaša dolga poročila o vsaki še taki malenkosti, naj se prigodi v mestu, ali na deželi. Tim bolj iznenaditi mora, da je ta vestni reportér uže drugič nekaj opustil, kar ne moremo pustiti neomenjeno. Ko je pred nedolгим bila presvitla cesaričina obiskala Postojino, ter počastila s svojo navzočnostjo ondotno jamo, pozdravljalo jo je prebivalstvo povsod tja in nazaj grede z največjim navdušenjem in vendar ni „Slovenski Narod“ o tem niti besedice znil, da-si so, kolikor se spominamo, vsi drugi tukajšnji časopisi o tem poročali. Zadnje nedeljo vračala se je nj. c. in kr. visokost iz Miramara v Laxenburg in na ljubljanskem kolodvoru sešla se je bila zopet velika množica zelo izbranega občinstva pozdravit Jo s primernim spoštovanjem. A tudi o tem ni vedel „Narod“ nič povedati. Zares, mi ne vemo, tiči li v tem graje vredna pozabljivost, ali brezmejno zanemarjenje dolžnosti spodobnega patrijotičnega časopisja. — Tega nečemo še verjeti, da bi si bil „Slov. Narod“ v svojih nezapodljivih sklepih vzel za izgled tržaške iredentarske časopise „Independente“ in „Piccolo“.

— („Glasbena Matica“) ima redni občni zbor dne 26. septembra 1885 zvečer ob 7. uri v čitalnični dvorani. Vspored: 1.) Predsednikov govor. 2.) Poročilo tajnikovo. 3.) Poročilo blagajnikovo s pokladanjem društvenega računa in proračuna za bodoče leto. 4.) Volitev pregledovalcev računov. 5.) Posamični navsveti. 6.) Volitev prvomestnika, blagajnika in 18 odbornikov, katerih najmenj 12 mora bivati v Ljubljani (§ 10. dr. prav.). Po § 9 dr. prav. glasuje in voli vsak osebno, samo vnanji družabniki smejo voliti pismeno, svoje ime na volilnem listku dodavši. P. n. gg. društveniki, vsaj ljubljanski, naj blagovolijo v polnem številu vdeležiti se, da se bode moglo zborovati. Odbor se nadja, da „Glasbena Matica“ zasluži toliko pozornosti, da bodo njeni člani žrtvovali jedno uro za ta shod ter stavili kake nasvete na prid in povzdigo društva. Nihče naj se ne zanaša na vdeležbo drugih. Gospodje društveniki, pridite gotovo, v to se najuljudneje priporoča odbor.

— („Slovenskega čebelarja in sadjerejca“) št. 9. za mesec september prinaša naslednjo vsebino: Naznanilo. — Čebelarska postava v Avstriji. (Dalje.) — Kdaj naj se med jemlje čebelar? In kako naj se z medom ravna, da ne postane zbadljiv in naposled kisel? — Čebelarjev koledar za mesec oktober. — O raznovrstnih stališčih za sadno drevje. (Dalje.) — Sadjerejčev koledar za mesec oktober. — Roj, ki je snubitev razdril. — Izreditev breskev, da uže prvo leto cepljenja sad donajajo. — Naši dopisi. — Podelitev razpisanih daril. — Inserati. — Temu listu priložena je na posebnem listku podoba slavnega čebelarja Dzierdzona v spomin na slavnost, katera se je njemu na čast priredila dne 8. septembra t. l. v Legnici (Liegnitz) v Pruski Šleziji. — „Slovenski čebelar izhaja vsak mesec jedenkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gl. 30 kr. na leto. Letnina za ude znaša 1 gl. Izdavitelj listu je Janez Modic na Jesenicah (Gorenjsko), predsednik „čebelarskega in sadjarskega društva.“

— (Razstava v Liverpoolu.) Trgovinski in obrtni zbornici naznanja trgovinsko ministerstvo, da se bo meseca maja 1886. l. v Liverpoolu odprla mednarodna razstava, katera bo obsezala brodarstvo, potovanske potrebščine, trgovino in industrijo. Oglašja se pri tajništvu razstavnem v Liverpoolu do 1. novembra 1885. Za prostor se ne bo plačevalo, izvzemši posebne slučaje. Razjasnila daje tajništvo razstave v Liverpoolu.

